

90-letnica škofa Smeja, Bogojina – 12.2.2012 – 6. navadna nedelja

Spoštovani gospod škof dr. Jožef Smej, naš, gospod bogojanski župnik dr. Stanko Zver, sobratje duhovniki, dragi bratje in sestre.

Plečnikova cerkev Gospodovega Vnebohoda nas je danes sprejela pod svojo streho v povsem posebnih okoliščinah. Prišli smo, da proslavimo 90 let življenja gospoda škofa Jožefa Smeja, našega rojaka.

V to svetišče smo prišli, da Gospodu življenja izrečemo našo skupno zahvalo za vse darove, ki smo jih prejeli po delovanju gospoda škofa Jožefa, in za njegovo zvestobo poklicanosti.

Bogojina, župnija, tako draga in mila v tej prekmurski lepoti. Tukaj, kjer se prelamlja ravenska nižina v lahen prehod goričkega sveta, že stoletja naši predniki v hišicah iz ilovice in šibja, krite s slamo, danes pa v lepih domovih gojite vi, dragi bratje in sestre, najlepši in najbolj žlahten cvet, ki raste iz duše slovanskih apostolov svetih bratov Cirila in Metoda, sveto katoliško in apostolsko vero.

Ta vera je sveta, ker je prava. Po njej se nam razodeva živi in tukaj navzoči Bog, ki se v Sinu Jezusu Kristusu vsak dan daruje na tem oltarju, vas posvečuje po svojem svetem Duhu. Presveta Trojica v Jezusovem telesu in krvi pod podobo kruha noč in dan prebiva v tem tabernaklju. Nebeški dih iz te Plečnikove cerkve zato blagoslavlja bogojansko župnijo in vso našo, soboško škofijo.

Bog sam si preskrbi vse, kar je potrebno za veličastje njegove slave. Temu ne moremo nič dodati. Lahko ga sam občudujemo, hvalimo, slavimo in ljubimo. Bog sam si preskrbi tudi služabnike molitve in oltarja, da bi učili ljudi o resnicah vere in jih posvečevali z Božjim Duhom.

Tako je dobri Bog, Gospodar življenja, 15. februarja 1922, poklical v življenje nebogljenoto dete, ki so ga krstili in mazilili z imenom Jožef. To dete je bilo rojeno z eni samim namenom, da postane duhovnik in škof Kristusove Cerkve.

Že pod materinim srcem, vsakemu človeku Bog podeli poslanstvo. Noben človek se ne rodi slučajno, kar tako. Brez poslanstva ni spočetja in ne rojstva. Če Bog ne bi namenil detetu Jožefu, da postane duhovnik in škof, mu tudi življenja ne bi podaril.

Kako je pomembno, da starši, duhovniki, kateheti in učitelji pomagata otrokom odkrivati njihov življenjski poklic. Če ga otrok ne odkrije, je zapravil življenje in zgrešil pot do večnosti.

Temu malemu detetu, z imenom Jožef, so dobri starši, pa župnik Jožef Baša in pozneje učitelji, profesorji in vzgojitelji pomagali odkrivati in končno odkriti, da ga Bog kliče v duhovniški poklic.

Niti v tistih časih, korak v duhovništvo ni bil tako enostaven, kot se nam mogoče to danes zdi.

Mlad fant, inteligenčen, pohvaljen od profesorjev, občudovan od mladih, zapusti vse, se prime za Jezusov križ in gre za njim. Gre na Kalvarijo.

Zakaj gre tja? Zakaj srca ne podari dekletu, da bi si z njo ustvaril družino, sezidal lepo hišo in naredil kariero?

Danes bi užival mirno pokojnino v krogu svojih domačih, recimo kot častitljiv profesor kakšne univerze. Kaj je tam na Kalvariji tako presunljivega, da mladega fanta vleče tja?

Na Kalvariji ni čustev, ne ugodja, niti slave. Od tam že dva tisoč let odmeva krik s križa: »Žejen sem! Žejen tvoje ljubezni. Odpri mi srce, da se odžejam. Ne bom te opeharil. Dal ti bom žive vode!«

Polnih 67 let škof Jožef stopa vsak dan na Kalvarijo, tam pri oltarju odpira svoje srce Križanemu Gospodu, da mu teži žejo po ljubezni. Na Kalvariji se zedinita Jezusova in škofova duša. V gospodu škofu Jezus sestopa s Kalvarije. Po njem Križani prihaja k nam. Škofu Jožefu Jezus naroča: »Dal si mi svojo ljubezen, sedaj te pošiljam, da ti daš mojo ljubezen vsem tem ljudem.«

Jezusa in gospoda škofa Jožefa boli in žalosti, da ogromno ljudi živi v temi, brez Boga. V tej temi so izgubljeni. Trpijo, pa ne vedo, da zaradi praznine v srcu. Žejni so, pa ne vedo, da jih žeja po ljubezni. Čutijo osamljenost, pa ne vedo, da je Jezus z njimi. To so ubogi reveži. Njihove duše so izsušene, prazne, brez življenja, gobave.

V današnjih berilih je večkrat slišati besedo, ki je tisočletja že sama po sebi zbujala stisko in strah: gobavost!

Ob pojavu gobavosti nam berila pokažejo najprej držo, kakor jo predvideva Mojzesova postava, potem pa tudi držo, ki jo najdemo v Kristusovem evangeliju.

V odlomku iz Tretje Mojzesove knjige je rečeno, naj človeka, za katerega sumijo, da naj bi bil gobav, peljejo k duhovniku, ta pa naj stvar preveri in »naj ga razglasi za nečistega« (3 Mz 13,3).

Od tistega trenutka: »Gobavec, ki ima na sebi bolna mesta, naj nosi pretrgana oblačila, naj ima razmršene lase, naj zakriva brke in naj kliče: 'Nečist, nečist!' Vse dni, dokler je bolan, naj prebiva ločeno; zunaj tabora naj bo njegovo bivališče.«

Ubogi gobavec, izgnan iz človeške družbe, mora za povrh sam poskrbeti za to, da se ga ljudje na daleč izogibajo, ko jih opozarja na nevarnost. Edina skrb družbe je, da zaščiti samo sebe.

Evangelija pa nam razodeva Jezusovo povsem drugačno ravnanje: »K njemu je prišel gobavec in ga na kolenih prosil: 'Če hočeš, me moreš očistiti.' Zasmilil se mu je, iztegnil je roko, se ga dotaknil in mu rekel: 'Hočem, bodi očiščen!' Gobe so takoj izginile in bil je očiščen.«

Jezusa ni strah okužbe; gobavcu dovoli, da mu pride povsem blizu in pred njim pade na kolena. Še več, v času, ko so bili ljudje prepričani, da je že sama bližina gobavca lahko vzrok za okužbo, on »iztegne roko in se ga dotakne«.

Ne mislimo, da se je vse to zgodilo spontano in Jezusa ni nič stalo. Kot človek je tako glede tega in tudi drugih stvari delil prepričanje svojega časa in družbe, sredi katere je živel. Toda sočutje do gobavca, ki ga je nosil v sebi, je bilo močnejše od strahu pred gobavostjo. Jezus ni imel strahu in predsodkov. Bil je svoboden do ljudi, ki jih je družba zavrgla.

Jezusova svoboda do preprostih, do revnih in v družbi prezrtih, je oplazila tudi gospoda škofa Jožefa. S posvečenimi rokami, blagoslovljenimi besedami, milim a jasnim pogledom se gospod škof dotika dušnih ran nesrečnih bratov in sester. Njegovo srce se ne nagiba k strogosti, ampak k evangeljskemu sočutju. Gospod škof je nosilec Jezusove milosti, ki osvobaja od greha in daje življenje.

Ko Jezus ozdravi gobavca, pokaže na mnogo bolj veličastno ozdravljenje, ko nas je opravičil na križu. Jezus nas lahko ozdravi duhovne gobavosti. Vsakokrat, ko tudi mi spokorjeni »na kolenih« ob Kristusovih nogah in nogah Cerkve priznavamo naš greh, lahko slišimo besede: »Jaz te odvežem tvojih grehov«, kar na duhovnem področju pomeni isto kot: »Hočem, bodi očiščen!«

Jezus gospoda škofa Jožefa ni poslal v zdravniško ambulanto in ali pa za katedro kakšen univerze. Poslal ga je k oltarju in v spovednico. V tej Božji ambulanti v Jezusovem imenu zdravi naše, gobave duše, da postanejo nova prebivališča za Svetega Duha.

Spoštovani bratje in sestre, naša srca so danes polna predvsem veselja in hvaležnosti Bogu, da je poklical svojega služabnika in da je ostal zvest Božjemu poklicu. V našem času takšna zvestoba ni nekaj samo po sebi umevnega. Poklicanost v duhovništvo ali zakonsko

skupnost človek lahko izgubi ali zapravi. Tudi v duhovniških vrstah si posamezniki premislijo. Ni samoumevna zvestoba niti v življenju zakoncev. Mnogi se s takšno obljubo niti nočejo zavezati. In zato se tembolj oziramo h gospodu škofu Jožefu. On ostaja zvest Bogu in ljudem.

Spoštovani gospod škof slavljenec, današnji dan je nekaj posebnega za Vas in za nas. Z Vami se veselimo lepega življenjskega jubileja in vsega, kar je Gospod storil po Vas. Zahvaljujemo se Vsemogočnemu za dar duhovništva ter škofovstva in Vam, da ste dar duhovnega poklica razvijali in prinesli bogate sadove.

- Naše iskrene čestitke za življenjski praznik in želja, da bi Vas Gospod še naprej tako obilno blagoslavljal in varoval.

Z Vami naj bo Mati Marija!

- amen

+ Peter Štumpf, soboški škof